

nebo spáchání skutečného násilí na tom, kdo by obžalované přistihl při krádeži nebo je pronásledoval, a zabrániti mu tak odstrašením nebo skutečným použitím násilí v přistižení nebo dopadení na útěku, vyloučen současným úmyslem použití zbraně také jako prostředku ke spáchání krádeže přisvojením si zastřelené zvěře. Nemusel se proto soud zvláště zabývati obhajobou stěžovatelů, že měli zbraně s sebou i za tím účelem, aby zastřelili nějakou zvěř, kdyby se jim nepodařilo lapiti ji do ok. Nehodnotil-li soud proto uvedenou obhajobu, nezavinil tím ani zmatek podle čís. 5 § 281 tr. ř.

Zmateční stížnost obžalovaného B. tvrdí dále, že tento obžalovaný měl flobertku nenabitou. Tím patrně vytýká rozsudku zřetelným poukazem, že nepřihlédi k jeho obhajobě, že zbraň jeho nebyla nabita, když šli do lesa. Obžalovaný však doznal při témže hlavním přelíčení, že si vzal s sebou několik nábojů a byly také náboje ty později zaba-veny, jak je patrné z trestního oznámení. Obžalovaný doznal dále, že vystřelil u trati z flobertky, z čehož vyplývá, že maje náboje měl možnost nabíti svou zbraň, o níž stížnost sama netvrdí, že byla nezpůsobilá ohroziti lidskou bezpečnost, a tak této zbraně použití. Nebylo proto třeba, aby se soud zabýval právě uvedenou obhajobou stěžovatelovou.

Rozsudek vyloučil u tohoto obžalovaného jen, že vystřelil po hajném v úmyslu, aby ho přiměl k upuštění od pronásledování a aby ho zranil, nemaje za dostatečně prokázané jeho doznání, že vystřelil po hajném, chtěje zmařiti jejich stíhání, a zprostil obžalovaného obžaloby vznesené na něho také pro zločin podle §§ 81 a 8, 155 a) tr. z. Avšak i beze zřetele na to, že stěžovatel B. měl sám při sobě zbraň a že není třeba k naplnění skutkové podstaty souzeného zločinu, aby pachatel použil skutečně zbraně, je výrok odsuzující i tohoto stěžovatele opodstatněn již tím, že B. byl podle nenapadeného zjištění rozsudku spolupachatelem krádeže spáchané ve společnosti se spoluobžalovaným A. Obžalovaný doznal, že když šli do lesa, byl on sám opatřen flobertkou a spoluobžalovaný A. pistolí značky Steyer, věděl tudíž podle svého doznání, že A má zbraň s sebou. Pojem »býti ozbrojen« ve smyslu § 174 I a) tr. z., kterážto nebezpečná vlastnost činu je důvodem kvalifikujícím krádež jako zločin beze zřetele na cenu věci — nezakládá tento kvalifikační moment jen podle osoby pachatelovy, nýbrž určuje zločinný ráz činu, který padá k tíži nejen přímému pachateli, nýbrž podle § 5 tr. z. všem formám trestné účasti. Ručí proto za subjektivního předpokladu nahoře uvedeného i obžalovaný B. jako spolupachatel za činnost svého společníka (rozh. víd. sb. č. 2523, Sb. n. s. č. 1717). Nespočívá proto rozsudek ani u obžalovaného B., tím méně u obžalovaného A. na mylném použití zákona, naopak byl čin tohoto obžalovaného správně podřaděn pod ustanovení §§ 8, 171, 174-I a) tr. zák. a nikoli pod ustanovení §§ 8, 460 tr. z.«

Čís. 5969.

Nepokračoval-li řidič automobilu vida, že cyklista proti němu jedoucí odbočuje ke středu silnice, dále v jízdě po levé straně silnice zmírněnou rychlostí, aby mohl v případě nutnosti zastavit, odbočil-li

naopak na pravou stranu silnice a jel po ní nezmírněnou rychlostí a nedávaje znamení, porušil zvláště vyhlášené předpisy § 106, odst. 4, § 107, odst. 2 vlád. nař. čís. 203/1935 Sb. z. a n. a § 3 vyhlášky zemského presidenta v Praze z 18. ledna 1934, čís. 644.235/23/6665 z r. 1933 (čís. 9/1934 zem. věst.), dané v zájmu bezpečnosti právních statků v § 335 tr. zák. uvedených, které jako řidič musel znáti (§ 233 tr. zák.) a které mu zprostředkovaly za uvedené nebezpečné situace poznání, že nezachová-li se podle nich, může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost cyklisty, i dopustil se nedbalosti podle § 335 tr. zák.

Dovolil-li zkoušený řidič osobě nezkoušené, aby auto v jeho přítomnosti řídila, bylo na něm, aby zasáhl vhodným způsobem do řízení auta a dbal při tom uvedených předpisů, jakmile upozoroval nebezpečnou situaci. Neučinil-li tak, dopustil se opominutí naznačeného v § 335 tr. zák.

(Rozh. ze dne 16. září 1937, Zm I 617/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaných A. a B. do rozsudku krajského soudu, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. z.

Z d ů v o d ů :

Pokud stížnost, vycházejíc ze skutkového stavu rozsudku formálně bezvadně zjištěného, se snaží dovoditi, že ve zjištěném jednání, pokud se týče opominutí obžalovaných nelze spatřovati skutkovou podstatu trestného činu náležejícího před soud, zejména přečinu podle § 335 tr. z., nelze jí přiznati důvodnost.

Obírajíc se výrokem rozsudku odsuzujícím obžalovaného A. pro přečin podle § 335 tr. z., namítá stížnost, že zajel-li tento obžalovaný autem jím řízeným na pravou stranu silnice, bylo toto jeho jednání plně ospravedlněno tím, že M. zabočil před tím s levé strany silnice, po které jel, náhle ke středu silnice, takže prý obžalovaní musili míti za to, že chce přejeti na pravou stranu silnice ve směru své jízdy a že bylo proto nutno zajeti autem na pravou stranu silnice ve směru jízdy auta, mělo-li býti zabráněno srážce auta s M. Svými dalšími vývody, týkajícími se postupu obžalovaného A., chce pak stížnost zřejmě vyjádřiti, že tento obžalovaný neporušil ani jinak žádný předpis vydaný v zájmu bezpečnosti osob pro jízdu motorovými vozidly.

Námítky stížnosti jsou bezdůvodné. Podle § 3 vyhlášky zemského presidenta v Praze ze dne 18. ledna 1934, v rozhodovacích důvodech citované, mají i řidiči motorových vozidel jeti po levé straně silnice ve směru jízdy; podle § 106, odst. 4 vládního nařízení ze dne 19. října 1935, č. 203 Sb. z. a n., je řidič motorového vozidla povinen jízdu přiměřeně zvolniti a — je-li toho zapotřebí k zabránění nehody — vozidlo, po případě i motor, zastaviti mimo jiné případy »vůbec vždy, kdykoli je zapotřebí zvýšené opatrnosti, aby bezpečnost osob a majetku nebyla ohrožena«, a podle § 107, odst. 2 téhož vládního nařízení je

řidič motorového vozidla povinen dáti výstražné znamení mimo jiné případy »vůbec vždy, kdykoli by vozidlem mohla býti způsobena nehoda nebo porucha dopravy«. Uváží-li se, že rozsudek zjišťuje, že obžalovaný A. zpozorovav, že M. ve vzdálenosti asi 50 m před autem zabočil svým jízdním kolem s levé strany silnice ke středu silnice, zajel autem jím řízeným s levé strany silnice, po které do té doby jel, na pravou stranu silnice ve směru své jízdy a pokračoval v jízdě po této straně silnice, že nezmírnil rychlost jízdy — rychlost jízdy auta činila podle zjištění rozsudkového asi 60 km za hodinu a jevila se až do té doby přípustnou — tak, aby mohl v případě nutnosti své vozidlo zastavit, a že nedal vůbec výstražného znamení, je zřejmo, že tento obžalovaný porušil všechny tři předpisy, o nichž se stala zmínka. Jakmile M., přibližuje se k autu obžalovaným A. řízenému, v uvedené vzdálenosti před tímto autem zabočil svým jízdním kolem do středu silnice, jako by chtěl přejeti přes silnici na pravou stranu, byla tu situace, za níž bylo na straně obžalovaného A. potřebí zvýšené opatrnosti, aby bezpečnost osob, zejména M., nebyla ohrožena, a za níž mohla býti vozidlem obžalovaným A. řízeným způsobena nehoda. Bylo tedy na tomto obžalovaném, aby za této nebezpečné situace na silnici nastalé postupoval podle cit. předpisů vládního nařízení ze dne 19. října 1935, č. 203 Sb. z. a n. Podle uvedeného předpisu vyhlášky zemského presidenta v Praze měl se dále obžalovaný A. i za zmíněné situace držeti s autem jím řízeným dále na levé straně silnice ve směru své jízdy. S názorem stížnosti, že obžalovaní musili vzhledem k tomu, že M. jel svým jízdním kolem ke středu silnice, míti za to, že pojedou až na pravou stranu silnice a že se nepokusí vrátiti se před autem na levou stranu silnice, nelze souhlasiti; neboť z pouhé skutečnosti, že M. zabočil svým jízdním kolem ke středu silnice, nedalo se nikterak důvodně souditi, že se M. zachová tak, jak obžalovaní podle tvrzení stížnosti předpokládali. Že bude zajetím auta na pravou stranu silnice a jízdou auta po této straně silnice hrozící srážce auta s M. zabráněno, nedalo se důvodně očekávati. Obžalovaný A. nehájil se neznalostí zmíněných předpisů, jež jím byly porušeny, a nemohl by se jí ani s úspěchem hájiti, kdyžtě přece sám udal, že jezdí osobním autem obžalovaného B. jako řidič již déle než rok, a tedy podle tohoto svého zaměstnání předpisy ty stejně jako obžalovaný B., jenž je zkoušeným šoférem a má vůdčí list, znáti musil (§ 233 tr. z.). Zmíněné zvláště vyhlášené předpisy, jež byly vydány i v zájmu bezpečnosti právních statků v § 335 tr. z. uvedených, zprostředkovaly obžalovanému A. za zmíněné nebezpečné situace poznání, že, nezachová-li se podle nich, může tím býti způsobeno nebo zvětšeno nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost M. V porušení uvedených předpisů obžalovaným A. shledal tedy nalézací soud právem nedbalost rázu v § 335 tr. z. předpokládaného.

Námítka stížnosti, že se obžalovaný B. nedopustil nedbalosti rázu v § 335 tr. z. uvedeného, není rovněž odůvodněna. Věděl-li tento obžalovaný, že A. jezdil již déle než rok jako řidič bezvadně jeho osobním autem — rozsudek to nevylučuje —, pak směl obžalovanému A. i v tomto případě přenechati řízení svého auta, a to tím spíše, když jel v tomto případě s obžalovaným A. a mohl v důsledku toho na jízdu

dohlížeti. Obžalovaný B. směl však v tomto případě přenechati obžalovanému A. řízení svého auta jen potud, pokud tento jel jím bezvadně. Jakmile obžalovaný B. zpozoroval, že obžalovaný A. přes to, že M. zabočil svým jízdním kolem s levé strany silnice ke středu silnice, rychlost jízdy ihned přiměřeně nezmírnil a výstražného znamení nedal, bylo na něm, aby jako šofér zodpovědný za bezvadnou jízdu svého auta sám okamžitě zasáhl vhodným způsobem do řízení svého auta a dbal při tom citovaných zvláště vyhlášených předpisů. Ježto podle skutkového zjištění rozsudkového tak neučinil, dopustil se opominutí, o němž mohl již podle jeho přirozených následků, které každý snadno poznati může, jakož i podle zmíněných zvláště vyhlášených předpisů a podle svého zaměstnání jako šofér nahlížeti, že se jím může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost M., tedy nedbalosti povahy v § 335 tr. z. předpokládané.

Srážka auta obžalovaným A. řízeného s cyklistou M. a smrt M. touto srážkou přivoděná byly podle formálně bezvadného skutkového zjištění rozsudkového způsobeny zmíněným jednáním a opominutím obžalovaného A. a uvedeným opominutím obžalovaného B.

Za tohoto stavu věci nelze nalézacímu soudu důvodně vytýkati mylné právní posouzení věci, shledal-li v uvedených skutcích obžalovaných přečin proti bezpečnosti života podle § 335 tr. z.

Čís. 5970.

Zavinění řidiče automobilu, nezastavil-li hned automobil (jak to za daných okolností žádal předpis § 106, odst. 4 vlád. nař. čís. 203/1935 Sb. z. a n., který jako řidič automobilu musil znáti), nýbrž vypnul pouze motor jel dále, byť i rychlostí nepatrnou, ačkoli byl oslněn světly protijedoucího automobilu a tím neschopen pozorovati jízdní dráhu.

(Rozh. ze dne 22. září 1937, Zm II 263/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný zproštěn podle § 259, č. 2 tr. ř. obžaloby na něho vznesené pro přečin podle § 335 tr. z., rozsudek zrušil a věc vrátil soudu první stolice, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti státního zastupitelství, uplatňující důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 5 a 9 a) tr. ř., nelze upříti oprávnění.

Podle § 106, odst. 4 vlád. nařízení ze dne 19. října 1935, čís. 203 Sb. z. a n., je řidič motorového vozidla povinen jízdu přiměřeně zvolniti a — je-li toho potřebí k zachránění nehody — vozidlo, po případě i motor, zastaviti mimo jiné případy »vůbec vždy, kdykoli je potřebí zvýšené opatrnosti, aby bezpečnost osob a majetku nebyla ohrožena«. Uváží-li se, že rozsudek zjišťuje, že obžalovaný, spatřiv protijedoucí auto s nestlumenými reflektory na vzdálenost 500 m, dal protijedoucímu